

# MYŠLENKY NA MĚSÍC ČERVENEC

JÓZEF AUGUSTYN, SJ

## O UBLÍŽENÍ, ODPUŠTĚNÍ A ZPOVĚDI

*Vydalo nakladatelství Cesta 2017*

1. Ten, kdo chce platně říkat: odpusť nám naše viny, ať tak činí podle pravdy: jako i my odpouštíme našim viníkům.
2. Boží odpuštění a milosrdenství zahrnuje a uzdravuje každého zraněného člověka.
3. Pokud člověk skutečně přijme svůj život, vede ho to k moudrosti, mírnosti a laskavosti k sobě i druhým.
4. V Ježíši totiž můžeme objevit nejhlubší zdroj odpuštění a smíření s lidmi i se sebou samým. Jedině v Ježíšově lásce k lidem můžeme znovu nalézt lásku k sobě i ke druhým.
5. Bůh přichází, aby spočinul v samém středu lidského života. Všechno se mu má podřídit.
6. Aby se lidé dokázali usmířit, musí se navzájem obdarovat odpuštěním: odpustit bližnímu a přijmout odpuštění od něho.
7. Postavíme-li se utrženým ranám čelem a zahájíme-li proces léčby, bolavá místa našeho života se mohou začít měnit v mimořádně úrodná a plodná pole lidské lásky.
8. Jakmile se člověk přestane zabývat pouze sebou a otevře se druhým, objeví v sobě po čase větší sebejistotu a vnitřní klid.
9. Ježíš si vyvolil tu nejlepší Matku, protože si přál, aby se stala Matkou všech. Tedy i tvou.
10. Každé utržené zranění je morální výzvou, jíž se na nás obrací Bůh. Výzva je tím větší, čím je utržené zranění bolestnější.
11. Je zapotřebí pevně věřit v to, že Bůh projevuje každému hříšníkově nesmírnou trpělivost a spěchá se svým milosrdenstvím vstříc tomu, kdo ho hledá.
12. Smíření začíná v okamžiku, kdy k druhému člověku vyšleme signál, že jsme ochotni darovat a přijmout odpuštění.
13. Odpuštění, ke kterému došlo v srdci, se odrazí i na lidské tváři.
14. Žít mezilidské vztahy často znamená nést utrpení. Vždycky můžeme napravit vztahy s lidmi tím, že změníme sebe.
15. Bůh nám dává život jako milost a vybízí nás k zodpovědnosti za tento život.

16. Skutečná jednota mezi lidmi je nemyslitelná bez postoje upřímnosti a ducha pravdy ve vzájemném vztahu. Jednota a smír vyžadují otevřenost srdce, upřímnost a vzájemnou důvěru.
17. Smíření vyžaduje od obou stran postoj šlechetnosti a velkorysosti. Ježíš nás vybízí k velkorysosti v odpouštění. Nabádá nás, abychom odpustili sedmasedmdesátkrát neboli pokaždé.
18. Bůh Otec, který nám nejdokonaleji odpouští naše viny a usmiřuje se s námi vždycky jako první, před námi neskrývá, že cena jeho odpouštění a smíření s lidmi byla nesmírně vysoká, byla jí smrt jeho Syna Ježíše Krista.
19. Dokáže-li člověk přijmout těžké věci v duchu víry a důvěry v Boha, dobře si uvědomí, že utrpení není totéž co pocit neštěstí.
20. Odpouštění nás utužuje před následným ublížením, ovšem pouze tím, že nás přivede k hlubšímu pochopení druhého člověka.
21. Každý z nás je zodpovědný především za osobní, vnitřní udělení odpouštění těm, kteří nám ublížili, a za naše hledání odpouštění u těch, kterým jsme ublížili my.
22. Postoj odpouštění nám pomáhá čekat laskavě a s vírou v druhého člověka dokonce i tehdy, když jeho první reakcí bylo odmítnutí jednoty a smíru.
23. Odpouštění a smíření je vždycky plodem harmonické spolupráce člověka s Boží milostí.
24. Tajemství dobré zpovědi spočívá v tom, aby byla vykonána z lásky k Bohu.
25. Nikdo z nás si sám nedá svůj duchovní život. Ten jsme všichni přijali jako dar. Vždyť je to život Ducha Svatého.
26. Zanedbáváme-li modlitbu a duchovní život, vnímavost našeho svědomí se snadno otupí. Dobře formované svědomí nás vybízí, abychom se upřímně obraceli na Boha se svými každodenními slabostmi a chybami.
27. Při výchově svědomí je světlem pro naši cestu Boží slovo. Je třeba, abychom si ho přisvojili ve víře a v modlitbě a uvedli ho do praxe.
28. Ve svátosti smíření se zjevuje tajemná propast mezi životem a smrtí. Hříchem zabíjíme svůj život s Bohem. Ve zpovědi nám Bůh navrácí dar života.
29. Zpovídáme se tak, jak žijeme. Jak žijeme, tak se i zpovídáme.
30. Svátost smíření, Eucharistie, každodenní modlitba a naprosto upřímné zpytování svědomí jsou tou nejbezpečnější obranou před zlem.
31. Bůh nám ve svém milosrdenství může odpustit pouze ty hříchy, které mu svěříme ve zpovědi.